

இரா. முத்துநாகுவின் சுளுந்தீ - தமிழக வரலாற்றின் இருண்ட பக்கங்களுக்குள் ஒளி வீசிடும் பிரதி

கெ. பெனடி அ. *

அ தமிழ்த் துறை, அரசு கலைக் கல்லூரி, தைக்காடு, திருவனந்தபுரம், கேரளா - 695014, இந்தியா

R. Muthunagavini Chulundhi - A reflection that sheds light on the dark sides of Tamil Nadu's history

K. Benady a, *

^a Department of Tamil, Government Arts college, Thycaud, Thiruvananthapuram, Kerala-695014, India

* Corresponding Author:
benadyktamil@gmail.com

Received: 19-06-2021
Revised: 23-09-2021
Accepted: 15-10-2021
Published: 30-10-2021

ABSTRACT

Various works have emerged in the literary history of Tamil Nadu. They continue to emerge. In the early part of this century, many novels discussing various ways of life have been published. In that regard, the novel 'Sulundi' is very significant. This article examines how the novel reflects the various cultural destructions, enslavements, individual personalities, and caste identities that Tamil Nadu faced during the Nayakkar rule.

Keywords: Sulundi, Caste, Cultural Destructions, Nayakkar rule

முன்னுரை

தமிழக இலக்கிய வரலாற்றில் பல்வேறு படைப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. வந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்தில் பல்வேறு விதமான வாழ்வியலைக் கூறும் விதமான வாழ்வியலைப் பேசும் நாவல்கள் வெளிந்துள்ளன. அந்த வகையில் சுளுந்தி நாவல் மிக முக்கியமானதாகும். நாயக்கர்கால ஆட்சியின்போது தமிழகம் சந்தித்த பல்வேறு பண்பாட்டு அழிப்புகளை, அடிமைத்துவங்களை, தனி மனித ஆளுமையை, சாதிய ஆளுமையை இந்நாவல் எவ்வாறு வெளிப்படுத்துகிறது என்பதை இக்கட்டுரை ஆய்கிறது.

ஜெயமோகன்

இலக்கிய வடிவங்கள் கால மாற்றத்தாலும், சமூக அரசியல் சித்தாந்த மாற்றங்களாலும் நாளும் மாறிக் கொண்டே வருபவை. “நவீனத்துவம் வழியே தமிழில் உருவாகி இருந்த குறுகிய நாவல் வடிவத்தை உடைத்துத் திறந்து ஒரு பெரிய பரப்பை உள்ளே கொண்டு வருவதற்கான முயற்சி” யாகவே தன் திறனாய்வு நூலை இன்று தான் காண்பதாக இரண்டாம் பதிப்பின் முன்னுரையில் குறிப்பிடும் ஜெயமோகன், விஷ்ணுபுரம், உப்பாண்டவம், காவல் கோட்டம், ஆழி தூழ் உலகு, நெடுங்குருதி,

மணற்கடிகை எனப் பின்நவீன காலகட்டத்தில் வெளிவந்த நாவல்களுக்காக அன்றே தான் முன்வைத்த வாதங்களாகவே இந்நூலின் கருத்துக்கள் தமக்கு இப்போது படுவதாகவும் கூறுகிறார். 'நாவல் கோட்பாடு' என்னும் இந்த நூலுக்குள் ஆழ்ந்து பயணிக்கும்போது நமக்கும் அது பொருத்தமானதென்றே தோன்றுகிறது¹ என்று ஜெயமோகன் கூறுவது கவனத்திற்குரியதாகும். .

அறிஞர்கள் கூற்றுகள்

நவீன மனிதனின் சுயத்தை டெக்காரர்த்தே உருவாக்கியளித்தார் என்றால், நவீனத்துவ மனிதனின் "நான்" என்கிற தன்னிலையின் உருவாக்கத்தில் இம்மானுவேல் காண்ட்² மற்றும் சிக்மண்ட் பிராய்ட்³ ஆகிய இருவரின் சிந்தனைகளுக்கும் முக்கிய பங்கிருப்பதாக சொல்லப்படுகிறது. மனிதனுக்கு இயற்கையாகவே சிந்தனாற்றல் இருக்கிறது என்கிற டெக்காரர்த்தேவின் முடிவை காண மறுக்கிறார். பொருள்முதல் உலகுடன் மனிதன் கொள்கிற அனுபவம் மற்றும் முன்னறிவான கருத்துத் தொகுப்புகள் வழியாகவே அவனது சிந்தனைத் திறன் உருவாகிறது என்பது அவரது கண்டடைதல் விளைவாக மனிதனுடைய சிந்தனை, அனுபவத்தின் அல்லது அறிதலின் எல்லைக்குட்பட்டது என்கிற நியதி இங்கே உருவாகிறது. மானுட அறிவை பிரதானமாக கொண்ட நவீன காலகட்டம் அறிவின் எல்லையை உணர்வது ஒரு பெரும் பின்னடைவு என்றால் அடுத்தக்கட்டமாக அதன் அடிப்படை நம்பிக்கையையே மாற்றியமைக்கிறது பிராய்டின் கண்டுபிடிப்பு. "மனிதன் பகுத்தறிவு குணமுள்ளவன்" என்கிற முடிவை நிரகாரித்து மனிதன் தன்னால் புரிந்துகொள்ளவே முடியாத ஆழ் மன ஆசைகளால் ஆனவன் என்றும் எனவே அவனது தேர்வுகளுக்கும் செயல்களுக்கும் தர்க்கரீதியாக காரணங்கள் இல்லை என்றும் பிராய்ட் கூறுகிறார்.

சுருந்தீயின் சிறப்பு

இதற்கு முன்னும் பல படைப்புகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. தற்போதும் பல படைப்புகள் எழுதப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. இனிமேலும் பல படைப்புகள் எழுதப்படும். என்றாலும், தமிழ் நாவல் இலக்கிய பரப்பில் மிக முக்கியமான இடத்தை மேலே குறிப்பிட்ட இரண்டு நாவல்களும் பெறும். அத்தோடு இனிவரும் நாவல்களுக்கெல்லாம் ஒரு முன்மாதிரி தோற்றுவாயாகவும் இந்த நாவல்கள் அமையும் என்பதில் எள்ளவும் ஐயமில்லை.

மயூர வேதநாயகம், ராஜம் ஐயர்முதல் தற்கால பெரும்பாலான நாவல்கள், சுஜாதா, பட்டுக்கோட்டை, இராஜேஷ்குமார், சூபா போன்ற பல நாவலாசிரியர்களையும் உள்ளடக்கிக் கொள்ளலாம். அத்தகைய நாவல்களில் மிகச் சிறப்பான கதைக் கருவையும், கதை நேர்த்தியையும், கதை சொல்லாடலையும், கதைப் பின்னலையும் கொண்ட நாவல்கள். இவை. ஏனைய நாவல்களில் இக்கூறுகள் இல்லையா என்றால் இருக்கிறது. ஆனால், அவை விழலுக்கு இரைத்த நீரைப் போன்றவை. இந்தச் சமூகத்திற்கு எந்தப் பயனுமற்றவை.

சமீபத்தில் ஒரு எழுத்தாளர் நான் தஸ்தாவெஸ்கிக்கு இணையானவன், தற்போதைய உலக படைப்பாளிகள் மிக முக்கியமான பத்து பேர்களில் தானும் ஒருவன்

என ஒரு கூட்டத்தில் முக்கியதைப் பார்த்தேன்⁴. அவர் என்னதான் முக்கினாலும் அவரது நாவல்கள் பிற்போக்குத்தன்மை நிரம்பியவை. இந்தச் சமூகத்தைப் பின்னுக்கு இழுப்பவை. பெரும்பாலான படைப்புகள் அப்படித்தான் இருக்கின்றன.

க்ளாரிஸ் லிஸ்பெக்டரின் (Clarice Lispector) கருத்துகள்

க்ளாரிஸ் லிஸ்பெக்டரின் “நட்சத்திரத்தின் நேரம்” நாவலின் கதைசொல்லி, தன் கதையைத் தொடங்கத் தயங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது எழுதுகிறான்: “இந்தக் கதையின் எளிமையை யோசிக்க யோசிக்க நான் துன்பத்தில் உழல்வதை சொல்லவும் வேண்டுமா. நான் சொல்ல விரும்புவது மிகவும் எளிமையானது. எல்லோராலும் அணுக முடிவது. ஆனால் அதை விரிவாக்கிச் சொல்வது கடினம். கிட்டத்தட்ட அழிக்கப்பட்ட, என்னால் பார்க்கமுடியாத ஒன்றை நான் தெளிவுபடுத்த வேண்டியிருக்கிறது. கைகளால், சேறு காய்ந்த விரல்களால் சேற்றிலேயே கண்ணுக்குத் தெரியாததைத் தடவிக் கண்டுபிடிக்க.”

ஒரு நல்ல படைப்பு என்ன செய்ய முயல்கிறது என்பதற்கு இந்தப் பத்தி எனக்கு நல்ல உதாரணமாகப்பட்டது. நாவலுக்கும் இது பொருந்தும். சிறுகதைக்கும் இது பொருந்தும். சுளுந்தீயைப் படிக்கிற வாசகர்கள் இக்கூற்றை உணர்ந்து கொள்வர்.

சுளுந்தியின் படைப்பு வெளி

ஒரு படைப்பு தான் நேரடியாக முன் வைக்கும் கருத்துக்களை விட, தான் முன் வைத்த கருத்துகளில் ஒரு இடைவெளியை வைத்துக் கொண்டே செல்வது என்பது படைப்பின் அரசியல். ஒரு படைப்பாளி தான் அனைத்தையும் சொல்லிவிட வேண்டும் என நினைப்பதே தவறு. எல்லா படைப்பாளிக்கும் ஒரு இரகசியம் இருக்கும். அது படைப்புகளுக்குள்ளும் இருக்கும். இருக்க வேண்டும். அப்படி இருந்தால் மட்டுமே அதந்தப் படைப்பு வாசகனது மனதின் இடைவெளிகளை இட்டு நிரப்புவதற்கான வாய்ப்பை வழங்கிட முடியும். அந்த வகையில் இந்த இரண்டு நாவல்களும் மிக முக்கியமானவை.

முப்பது அத்தியாயங்களைக் கொண்ட சுளுந்தீ் எந்த இடத்திலும் முடி வைக்கத் தோன்றவில்லை என்பதே இதன் சிறப்பு. ஏன் இப்படி என்னை எழுத வைக்க வேண்டும் என்கிற கேள்வியிலிருந்தே நான் சுளுந்திக்குள் பயணிக்க விரும்புகிறேன். மனித வாழ்வில் நெருப்பு பெற்ற இடம் என்பது மிக முக்கியமானது. மனித உலகம் மிக வேகமாக நாகரீக உலகுக்குள் நுழைந்திட மிக முக்கிய காரணம் நெருப்பை மனிதன் கண்டு பிடித்தது. இந்த நாவல் நெடுக சுளுந்தீ் ஒரு நெருப்பாகவே பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அந்தச் சுளுந்தீ் ஒரு குறியீடாகவே கதை நெடுக பல்வேறு இரகசியங்களுக்கு ஒளி கொடுத்தும், ஒளி கெடுத்தும் பயணித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. சுளுந்தி பற்றிய தகவல்கள் அதனை ஒரு கதாப்பாத்திரமாகவே உணர வைக்கிறது எனலாம்.

நாயக்கர்ஆட்சியும் சுளுந்தியும்

நாயக்கர்ஆட்சி தமிழகத்தில் செய்த மாற்றங்கள், அட்டேழியங்கள் என விவரித்துச் செல்லும் நாவல் அதற்குள்ளாக அக்கால வரலாற்றை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. காலத்திற்கும் கருத்துக்கும் இடையில் இடைவெளி ஏதுமில்லாமல் நம்மை அக்கால கட்டத்திற்குள் அழைத்துச் செல்லும் நாவலானது படைப்பாளியின் எழுத்தாளுமையைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. தமிழக வரலாற்றில் பல்வேறு படை எடுப்புகள் நிகழ்ந்துள்ளன. ஆனால், எந்தப் படையெடுப்புகளும் தங்கள் குடிமக்களை நிலையாக இந்த மண்ணில் குடியமர்த்தியதில்லை. அதிலும் பெரும்பான்மையாகக் குடியமர்த்தியதில்லை. அந்த வேலையை மிக அழகாக நாயக்கர்கள் செய்தார்கள். ஒரு கிராமத்தின் அதிகாரங்கள், நிலங்கள் அனைத்தையும் தங்களிடம் வைத்துக் கொண்டார்கள். பூர்வீகக் குடிகளைத் தங்கள் அடிமைகளாக்கிக் கொண்டார்கள்.

பெரும்பாலான நஞ்சை நிலங்கள் அவர்கள் வசமே இருந்தன. இப்போதும் இருக்கின்றன. அவர்களே நீதி வழங்குபவர்களாக, தண்டிப்பவர்களாக இருந்தனர். அவர்களது குடும்பங்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஆதிக் குடிகள் அவர்களது ஏவல் வேலைகளைச் செய்யும் அடிமைகளாக இருந்துள்ளார்கள். இதை எனது அனுபவத்திலேயே உணர்ந்துள்ளேன். எங்கள் குடும்பமும் ஒரு குடும்பத்திற்கு ஆட்பட்டவர்களாகவே இருந்தனர். இது எனது தாத்தா பாட்டி காலத்தில். எனது குழந்தைப் பருவத்தில் நானும் அவர்களுக்கான சில தேவைகளை நிறைவேற்றியுள்ளேன். எனது தந்தையின் காலத்தில், எனது பிற்காலத்தில் இதில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. நிலத்தை நம்பிருந்தவர்கள் வெளியூர்களுக்கு வேலைக்குச் செல்லும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இதுவே ஊழிய வேலையில் ஒரு விடுதலையைத் தந்தது. ஆனால், அந்த அடிமை வேலை வேறொரு வடிவம் எடுத்திருந்தது. அப்போது வடுகர்கள் ஹோட்டல் தொழிலில் நுழைந்ததால் பெரும்பாலான எங்கள் ஊர்அவர்களது ஹோட்டல்களில் கூலிகளாகச் சென்றனர். இப்போதும் அந்தப் பரம்பரை தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. நானும் கூட அந்த ஹோட்டல் வேலைகளுக்குச் சென்றிருக்கிறேன். தங்கள் குழந்தைகளாவது வயிறார உண்ணட்டுமே என்கிற பாசத்தில் பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகளை அனுப்பி வைத்தனர். சிறு குழந்தைகளை பள்ளிப் படிப்பிலிருந்து நிறுத்தி வல்லுக்கட்டயமாக அழைத்துச் சென்ற சம்பவங்களும் உண்டு.

சுளுந்தியும் சமூக வாழ்வும்

இந்த நாவலின் நம்பகத் தன்மைக்கும் இந்த நாவலின் வெற்றிக்கும் இது மிக முக்கிய காரணம். ஒரு வாசகனை இந்த நாவல் அவனது வாழ்வியல் அனுபவத்திற்குள்ளாக நகர்த்தி, அவனைச் சுயமாக அவனது வரலாற்றைச் சிந்திக்க வைத்து விடுகிறது. ஒரு படைப்புக்கு இதை விட வேறென்ன வேண்டும். இன்றும் தமிழகத்தில் அவர்களின் ஆதிக்கம் பல வழிகளில் ஆதிக்கம் செலுத்திக் கொண்டதான் இருக்கிறது. வரலாறு தெரிந்த படைப்பாளியால் மட்டுமே தனது பூர்வீக வரலாற்றை மீட்டுருவாக்கம் செய்ய முடியும். திருத்தி எழுத முடியும். அதையே தோழர்இரா. முத்துநாகு செய்திருக்கிறார். இதில் தத்துவம் இல்லையா என்றால் இருக்கிறது. அதைத் தனது இரகசியங்கள் நிறைந்த வாரர்த்தைகளுக்குள், பத்திகளுக்குள்,

அத்தியாயங்களுக்குள், கதாப்பாத்திர பெயர்களுக்குள், கதையோட்டத்தில், கதை வருணனைகளில் எல்லாம் சொல்லிக் கொண்டே செல்கிறார்.

ஆச்சரியம் நிறைந்த எழுத்து. ஒவ்வொரு பத்தியையும் ஒவ்வொரு சொற்றொடரையும் கடப்பது என்பது அவ்வளவு எளிதல்ல. அந்த சொற்றொடர்கள், சொற்றொடர்களுக்குள் அடங்கிய வார்த்தைகள், சொற்றொடர்களால் உருவான பத்திகள், பக்கங்கள், அத்தியாயங்கள் பல்வேறு வரலாறுகளை, தத்துவங்களை, வாழ்வியலை விவரித்துக் கொண்டே செல்கிறது.

சுருந்தியும் படைப்பு மொழியும்

நாம் பெரும்பாலும் மொழி என்பது ஒரு கருவி என்கிற தன்மையிலேயே அணுகி வருகிறோம். ஆனால், மொழி என்பது கருத்துக்களைப் பேசவும், எழுதவும் பயன்படும் ஒரு கருவி மட்டுமல்ல. அதுவொரு ஆயுதம். இந்த நாவல் முழுவதும் அந்த ஆயுதம் முனை மழுங்காமல் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அது ஏற்கெனவே எழுதப்பட்ட ஆதிக்க வரலாற்றை கிழித்துத் திருத்தி எழுதிக் கொண்டே செல்கிறது. இராமன், மாடன், அனந்தவல்லி, வல்லத்தாரை, அரண்மனையார், தளபதி, சித்தர், குலகுரு, இயேசு சபை துறவி எனப் பல கதாப்பாத்திரங்கள். ஒவ்வொரு கதாப்பாத்திரங்களும் தங்கள் பணியைச் சிறப்பாகச் செய்கின்றன. ஒவ்வொரு கதாப்பாத்திரங்களும் தங்கள் இயல்புகளை மீறாமல் அப்படியே நம் கண் முன் வந்து நிற்கின்றன. தனது தந்தையின் மரணம் ஒரு கொலை என்பதை அறிந்தும் அதன் பின்னால் ஓடாமல் நகரும் மாடனின் பாத்திரப்படைப்பே அதற்குச் சான்று. ஒவ்வொரு கதாப்பாத்திரங்களும் ஒவ்வொரு கதையை, ஒவ்வொரு வரலாற்றை, வாழ்வியலை சுமந்து அலைகின்றன. எதார்த்தத்தை மீறும் இடங்களிலெல்லாம் நாவலாசிரயர் அதற்கான விளக்கத்தை விவரித்துக் கொண்டே செல்கிறார்.

இது மிக முக்கியமானது எனக் கருதுகிறேன். காரணம், எந்த இடத்திலும் வாசகன் புனைவுக்குள் விழுந்து விடக் கூடாது என்பதை ஆசிரியர் உணர்ந்தே செய்தாரா இல்லை அவரது ஆழ்மனம் அவ்வாறு செய்ததா எனத் தெரியவில்லை. அதிசய சக்தி என எதுவும் இங்கில்லை. எல்லாமே இங்கே மனித சக்திதான். எல்லாம் மனிதனால், அவனது அனுபவ அறிவால் கண்டு பிடிக்கப்பட்டவையே என்பதை சித்தர்பற்றிய விவரிப்பிலும், சித்து விளையாட்டு பற்றிய விவரிப்பிலும் நாவலாசிரியர்பதிவு செய்து கொண்டே போகிறார். இங்கே இதைக் கூறக் காரணம், கதையைக் கூறாமல் இவன் ஏதேதோ சொல்லிச் செல்கிறானே என்று நீங்கள் நினைத்து விடக் கூடாதே என்பதற்காகத்தான். கதையைச் சொல்வது எனது வேலையல்ல. கதையைத் தோழர்முத்தநாகு சொல்லி விட்டார். அந்தக் கதையில் எனக்குப் பிடித்த அம்சங்களை மட்டுமே நான் கூற விரும்புகிறேன்.

படைப்பும் மக்கள் பொதுப்புத்தியும்

இந்திய பொதுப்புத்தி அன்றும் இன்றும் எப்படிச் செயல்படுகிறது என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் இந்த நாவலைப் படியுங்கள் என்று நான் தோழர்களுக்கு அறிவுறுத்துவேன். அதற்கு இந்நாவலில் வரும், இராமன், மாடன், அனந்தவல்லி மற்றும்

ஊரார்கள் மிகச் சிறந்த உதாரணம். இந்தச் சமூகம் இப்போதும் மனுதர்மக் கோட்பாட்டை கடக்காமல் பாதுகாப்பாகப் பாதுகாத்து வருகிறது என்பது இந்த நாவலில் மிகத் தெளிவாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது எனலாம். மாடனின் தோல்வியை அதிலும் சூழ்ச்சியால் அவனடைந்த தோல்வியை ஊரர்கொண்டாடுவதும், அவனது தாய் வல்லத்தாரையை அடிப்பதிலும் இருந்து நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம். இதனைச் சமடகால வரலாற்றுடனும் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கலாம். உதாரணமாக, ஒரு ஆக்கி அணி வீரரின் வீட்டை தாக்கிய செய்தியை நாம் பத்திரிகையிலும் ஊடகங்களிலும் பார்த்திருப்போம்.

வரலாறு வீரர்களை, பூர்வ குடிகளைச் சூழ்ச்சிகளாலேயே தோற்கடித்துள்ளது. இதைத்தான் இந்த நாவலும் பேசுகிறது. மௌரிய பேரரசன் பிரகத்திர மௌரியனைச் சூழ்ச்சியால் கொன்று புஷ்யமித்திரன் சுங்கன் தனது ஆரிய ஆட்சியை நிறுவிய வரலாறு ஏற்கெனவே இந்த மண்ணில் இருக்கிறது. நமது பாரம்பரிய இலக்கியங்களாகக் கொண்டாடப்படும் புராணங்களும், இதிகாசங்களும், காப்பியங்களும் இந்த சூழ்ச்சி வரலாற்றையே நம்மிடம் நமது பெருமையாக வாய் ஓயாமல் பேசி வருகிறது. இதற்கு தற்போதைய படைப்புகளும் ஒத்தாதுகின்றன. அதிலிருந்து இப்படைப்பு வேறுபடுகிறது. அதுவே இப்படைப்பைக் கொண்டாட வைக்கிறது. நாவலாசிரியரை அள்ளி அணைத்து முத்தமிட வேண்டும் என்று எண்ண வைக்கிறது.

சுருந்தியும் பாரம்பரிய மருத்துவர்களும்

மருத்துவர்கள் எப்படி ஒடுக்கப்பட்டார்கள் என்கிற வரலாறு பேசப்படவில்லை என்றாலும், இந்நாவலில் பேசப்படும் வரலாற்றிலிருந்து நாம் நாவிதர்கள் என்பவர்கள் தமிழ் மருத்துவ சமூகமே என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். நான் ஏற்கெனவே கூறியது போல எழுதப்படுவது அல்லது பேசப்படுவதன் மூலம்து வெளிப்படுத்தும் நேரடியான பொருளை மட்டுமே ஒரு படைப்பு வெளிப்படுத்துவதில்லை. அதற்குள் பல பொருள்கள் மறைந்து கிடக்கும். இந்த அதிசயம் படைப்பாளி அறிந்தும் நிகழும் அறியாமலும் நிகழும். பல வேளைகளில் மொழியே அந்த வேலையைச் செய்து விடும். அதிலும் குறிப்பாக இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு மேலான பாரம்பரியம் கொண்ட தமிழ் அதனைச் செவ்வனே செய்யும். அதை இந்த நாவலிலும் செய்திருக்கிறது. இதையே ஒரு ஆய்வாக எழுத முடியும். அதுவும் பல பக்கங்களுக்குச் செல்லும். எனக்குத் தெரிந்து அப்படிப்பட்ட ஆய்வுகள் இங்கு வந்ததாகத் தெரியவில்லை.

தமிழ்த் தேசிய உணர்வு வீறு கொண்டிருக்கும் சூழலில் இந்த நாவல் தமிழ்த் தேசியம் முன்னெடுக்க வேண்டிய வழிமுறைகளைக் கூறும் ஒரு முக்கிய ஆவணமாக மாறும். மாற வேண்டும். அதற்கு முன் தமிழ்த் தேசியவாதிகள் இந்த நாவலை முழுமையாக உள்வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும். காரணம், வன்முறை என்பதும், சூழ்ச்சி என்பதும் எப்போதும் வெற்றி பெறுவதில்லை. அப்படிப் பெறும் வெற்றி கொண்டாட்டத்திற்குரியதுமல்ல. காரணம் தற்போதைய தமிழ்த் தேசியவாதிகள் ஒருவித அசடுகளாக, மூடத்தனம் கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

சுருந்தியின் போதாமைகள்

இந்தப் படைப்பில் குறையே இல்லையா என்றால் இருக்கிறது என்றே சொல்ல வேண்டும். இதுவரை எழுதப்பட்ட படைப்புகள் அனைத்திலும் ஒடுக்கப்பட்ட கதை மாந்தன் கொல்லப்பட்டே வந்திருக்கிறான். அதையே இந்த நாவலாசிரியரும் செய்துள்ளார். இதனை ராஜ் கௌதமன் தனது புதுமைப் பித்தன் என்னும் பிரம்ம ராக்சன் என்னும் நூலில் அருமையாகப் பதிவு செய்திருப்பார். அதன் பின்னாலிருக்கும் அரசியல் என்ன என்பதை அருமையாக விவரித்திருப்பார். அந்தத் தவறையே இரா. முத்தநாகுவும் செய்திருக்கிறார். அங்கங்கு சில எழுத்தப் பிழைகள் அவ்வளவே. அடுத்து மிக முக்கியமானது, சைவ மடாதிபதிகளை, அவர்களது வழக்கங்களை, விதந்தோதுகிறார். ஆனால், அன்றைய காலம் முதல் தற்போதும் நிலவிலிருக்கும் நாட்டுப்புற அதாவது பூர்வீகக் குடிகளின் தெய்வங்கள் பற்றிய பதிவுகளைச் சிரத்தையுடன் தவிர்த்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

முடிவுரை

பூர்வீகக் குடிகளின் வாழ்வில் மிகப் பெரியதொரு சக்தியை, வாழ வேண்டும் என்கிற தீரா வேட்கையை, போராட்ட குணத்தை, பொறுமையை, சகித்தலைக் கொடுத்ததில் இந்தப் பூர்வீகத் தெய்வங்களுக்கு மிக முக்கிய பங்குண்டு. இத் தெய்வங்களை அங்கங்கே ஒன்றிரண்டு இடங்களில் குறிப்புகளாகப் பதிவு செய்து நகர்ந்து விடுகிறார். குறிப்பிட்ட சாதிகளுக்கான சடங்கு முறைகளை விவரித்துச் சொல்லும் நாவலாசிரியர் அதையே அனைத்துச் சாதியினருக்குமான சடங்காகக் கொண்டுள்ளாரா என்பது புரியவில்லை. காரணம், சில அம்சங்களில் மட்டுமே சடங்குகள் பொதுமைப் பண்புகளைக் கொண்டிருக்கும். இது எல்லாம் ஒரு குறையே கிடையாது இந்த நாவலைப் பொறுத்தவரை. இந்த நூல் தமிழ் நாவல் இலக்கிய பரப்பில் அருமையானதொரு படைப்பு என்பதில் எந்தவித ஐயமுமில்லை. தோழர் இரா. முத்துநாகு அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்.

References

- Immanuel Kant (2012) Ground work of the Metaphysics of morals (Cambridge Text in the History of Philosophy) Cambridge University Press.
- Jeyamohan (2010) Novel (Kotpadu), Kizhakku Pathippagam, Chennai, India
- Ravichandran, T.K. (2015) Sigmund Freud Ulapaguppavvu ariviyal, Alaikal Veliyeetagam, Chennai, India

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2021. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License